

og foreslaa ændret, thi det vilde jo være ganske uoverkommeligt, om alle disse Lønningstillæg for ca. en Snes Tusinde Mennesker — lidt mindre bliver det maaske, lad os sige 15,000 Mennesker — først skulde forevises Finansministeren, inden nogen Anvisning kan finde Sted. Dersom Meningen er, som jeg før udtalte, at det skal være Tillæg, som sortere under de enkelte Ministerier, maa det vel dog nærmest blive de enkelte Fagministres Sag at ordne det efter en almindelig Anvisning, Finansministeren giver i saa Henseende. Ellers tror jeg ogsaa, det vil medføre ikke blot et meget betydeligt Besvær for Finansministeriet, men tillige en betydelig Forsinkelse med Hensyn til Gennemførelsen af Loven og Udbetalingen af Tillæget, som de paagældende dog naturligvis længes meget efter at faa.

Til Slutning skal jeg kun bemærke, at der utvivlsomt i det enkelte vil blive ikke saa faa Tvivlsspørgsmaal med Hensyn til de enkelte Personer, hvorvidt de ere berettigede til Tillæg eller ikke, hvor højt det bør beregnes osv. Jeg mener da at maatte gaa ud fra, at Tinget ønsker disse Spørgsmaal liberalt fortolkede, og hvis jeg ikke faar nogen Modsigelse i saa Henseende, er det ogsaa min Agt at fortolke Loven liberalt.

C. Ravn: Dette Forslag er fremkommet sent paa Samlingen og paa et Tidspunkt, hvor Udsigten til at faa Skatte-lovene, som Landbruget jo har sat en hel Del Forhaabninger til, er forholdsvis ringe. Jeg kunde derfor saa godt forstaa, at der kunde være en hel Del Landborepræsentanter, der kunde tænke som saa: Vil det nu egentlig være rigtigt at komme hjem med et Lønningstillæg for en hel Del Mennesker omkring i Landet, trods det, at der ikke er taget mindste Hensyn til de Krav, Landbruget har stillet? Jeg maa dog takke de 14 Forslagsstillere, fordi de ikke ere vegne tilbage fra at stille Forslag trods dette. Jeg er overbevist om Rigtigheden af de Grunde, som have ført dem til at stille Forslaget, nemlig at vore Funktionærer i de mange forskellige Forhold ere for lavt stillede, hvorfor man ogsaa er gaaet bort fra Titlen „Ekstraordinært Dyr-tidstillæg“ og har kaldt Forslaget „Midlertidigt Lønningstillæg“. Her er altsaa erkendt, at der er en Mængde Lønninger, som ere for smaa, og at man trods de knappe Tider, som det er for Landbruget, bør imødekomme de Embeds- og Bestillingsmænd, som kunne faa godt af dette

Lovforslag. Jeg kan altsaa godt forstaa, at man fra Landbrugets Side kan være betænkelig ved dette Forslag, men jeg tror, at naar Landbruget vil betænke, hvilke Stillinger disse Embeds- og Bestillingsmænd indtage, og hvilke daarlige Forhold de leve under, ville de ogsaa være med til at bære denne Byrde. Jeg er altsaa de 14 Medlemmer taknemmelig for, at de have stillet Forslaget, og jeg haaber, at vi ogsaa i den korte Tid, vi nu have tilbage, kunne naa til et Maal.

Jeg vilde naturligvis hellere have haft Forslaget lidt anderledes, og det paa flere Punkter, men jeg skal ikke fordybe mig deri, da de ere omtalte fra anden Side. Der er dog to Punkter, som jeg vil omtale. Det ene er det, at man har bestemt, at dette Lønningstillæg skal gives for det kommende Finansaar, ikke for det indeværende. Det er ganske sikkert, at det er en Skuffelse for mig, jeg troede i det hele taget, naar dette Lønningstillæg var paa Omtale, at det da skulde være for indeværende Aar. Paa den anden Side kan det maaske nok være, at denne Bestemmelse i Forslaget, at det gælder for næste Aar, kan hjælpe til, at det snarere kan gaa igennem i det andet Ting. Takstloven er jo egentlig fra den ærede Trafikministers Side sat i Forbindelse med Jernbanefunktionærernes Lønningslov, og jeg har næsten opfattet det saaledes, at dersom vi ikke fik det ene, fik vi heller ikke det andet. Saaledes som Tinget rimeligvis vil stille sig over for Takstloven, vil den ærede Trafikminister vel ikke faa sine Ønsker opfyldte, og saa vil han sige: Ja, saa har jeg ikke Penge. Derfor mener jeg, det er godt, at det ordnes saaledes, at det er i Løbet af det kommende Aar, at Summen skal udbetales — den bliver ganske vist ikke saa lille — og skulde det vise sig, at Udgifterne ikke kunne bæres, vil den ny Rigsdag til Efteraaret kunne hjælpe paa de finansielle Forhold. Skønt jeg beklager, at det er udsat til det kommende Aar, ser jeg deri en Hjælp til snarere at faa Forslaget igennem, og det er det, som jeg ønsker.

Hvad angaar den højeste Grænse for, hvem der skal have Hjælp efter dette For-

Rettelse.